

A MESTER TERVE

Alapige: Márk 1,16-20.

Bevezetés

A mai alkalommal folytatjuk tovább a már elkezdett *Márk-sorozatunkat*. Már hallottuk azt, ahogyan Jézus elkezdte földi szolgálatát, azt ahogyan meghirdette Isten örömhírét: „**Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.**” (1,15)

Ezután az igehirdetés után talán azt várnánk, hogy Jézus vár, hogy mindazok, akik meghallották a felszólítást, igyekezzen hozzá jönni. De Márk nem ezzel folytatja a maga evangéliumát, hanem azzal, hogy a mi Urunk elindul, hogy maga gyűjtsön tanítványokat, akiket majd felkészítve, elküldhet, hogy ők hirdessék tovább Isten országának örömhírét. Az evangélista nem egyebet akart ezzel olvasóinak megmutatni, mint azt, amiről az egész Szentírás tanít bennünket: *azt, hogy Isten nemcsak szól hozzánk, hanem tetteiben megmutatja önmagát is, nemcsak hívogat bennünket, hanem ő maga keres, ő maga teszi meg felénk az első lépést.*

Ebben az igehirdetésben **Jézus hívásáról** szeretnék beszélni. Mert az a meggyőződésem, hogy a mi Urunk ma sem csak olyan embereket akar látni az ő egyházában, akik *jó hallgatói* tanításainak, hanem *tanítványokat akar nevelni* belőlünk.

Mi a különbség a kettő között? A **jó igehallgató** csak a fejét akarja megtömní Jézusról szóló sok-sok hasznos információval, de nem akarja túlságosan elkötelezni magát mellette, nem akar különösebb áldozatot hozni érte. Jézus és ő élnek egymás mellett, és bár néha összetalálkozik az életük, mondjuk egy-egy istentisztelet alkalmával, de alapvetően más célok mozgatják Jézust is és őt is. A **tanítvány** amelelt, hogy jó igehallgató, egész szívével, egész lelkével, egész értelmével, és egész erejével Krisztus követője, utánpótlója, akaratának cselekvője akar lenni. Jézus és ő közösségben élnek, állandó kapcsolatban. A tanítvány ne alkalmi, nem rendszertelen, hanem állandó kapcsolatban van a Mesterrel. A tanítvány egész életét arra tette föl, hogy Jézus követője legyen, mind jobban azonosul Mestere céljaival, és ezért képes és kész áldozatot is hozni. - *Vajon melyik csoportba tartozol? Jó igehallgató vagy még, vagy már Jézus elkötelezett tanítványává lettél?*

Ezután a hosszabb bevezető után, nézzük, mit tanít a felolvasott néhány bibliai vers Jézus hívásáról!

1. Három megfigyelés Jézus hívásával kapcsolatban

Négy ember, pontosabban két testvérpár elhívásáról olvasunk ebben a igeszakaszban. Halljuk, ahogyan Jézus megszólítja *Simon Pétert* és testvérét: *Andrást*, valamint Zebedeus fiait: *Jakobot* és *Jánost*. Három dologra figyeltem fel elhívásuk történetét olvasva:

(1) Először is arra az egyszerűsége, ahogyan Jézus elhívta őket! Itt is, és máshol is azt látjuk, hogy Jézus nem gyözködi a megszólítottakat, nem helyezi őket nyomás alá, nem zsarolja őket érzelmileg. Egyszerűen csak ezt mondja: „**Kövess engem!**”, vagy: „**Jöjjetek utánam!**”, ami valami olyasmit jelent: „*Gyere a hátam mögé, mint az én tanítványom!*”. Számomra egyfelől ez azt jelzi, hogy Jézus pontosan tudja kicsoda ő, és mit kínál fel annak, akit követésére hív, ezért sohasem ő veszít azzal, ha valaki nem fogadja el a hívását.

(2) Másodszor arra, hogy **miért nem tiltakozott** egyik szereplő sem? Ha hozzám odajönne egy ismeretlen vándortanító, és annyit mondana nekem: „**Kövess engem!**”, nagyon valószínű, hogy elutasítom őt. Péter, András, Jakab és János miért nem tették ezt? Miért hagyták ott mindenüket Jézusnak egyetlen mondatára? A kérdéseinkre a választ egy másik evangéliumban találjuk! A **János 1,35-42**-ben olvasunk két tanítványról, akiket Keresztelő János „irányít” Jézushoz. János az egyiket nevének nevezi: *András*, a másik neve balladai homályban marad. Tudjuk azonban, hogy János, az evangélium írója, előszeretettel csak finoman célzott magára az evangéliumában. Így már teljesen érthető az,

hogy Péter, András, Jakab és János, miért hagyott ott mindent Jézus Krisztusnak kertelés nélküli, egyszerű hívására! Mert mind a négyen tisztában voltak azzal, hogy ki is ő valójában!

És így már az is érthető, hogy mi állt amögött, hogy Jézus pontosan ehhez a négy emberhez ment oda először, miközben bizonyára más halászhajók és más halászok is voltak a Galileai-tenger partján? Mert Mind a négyen pontosan tudták, hogy az, aki azt mondja nekik: „**Jöjjetek utánam!**”, nem más, mint Izráel Messiása!

(3) Harmadszor pedig arra figyeltem fel újra, mert erre nem először csodálkoztam rá, hogy Jézus milyen egyszerű embereket hívott el tanítványának! Péter, András, Jakab és János nem voltak előkelő emberek. Egyszerű halászok voltak. Egyikük sem lehetett művelt vagy olvasott ember.

Az **ApCsel 4,13**-ban, amikor közülük kettőt: Pétert és Jánost, a zsidó nagytanács elé állítják, azok hallva bátorságukat ugyanezt jegyzik meg, „**hogy ők irástudatlan és iskolázatlan emberek**”. És a tanítványok tanulatlanságára is utalhat a Pünkösdkor elhangzott kijelentés is: „**Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén... ?**” (ApCsel 2,7-8)

Újra csak tegyük fel a kérdést: miért ilyen egyszerű embereket hívott el először Jézus tanítványának? Nem lett volna nagyobb elfogadottsága személyének és tanításának akkor, ha a zsidó gazdagok vagy a vallásos elit tagjai közül választja ki követőit? De Jézus első tanítványai halászok, vámszedők, paráznák és bűnösök voltak, csupa olyan ember, akit nem választ munkatársnak senki, aki népszerűsíteni akarja mondanivalóját! Csakhogy Jézus világossá tette, hogy az ő „**Izráel házának elveszett juhaihoz**” (Máté 10,6; 15,24) küldetett. Azért, mert bennük és rajtuk keresztül akarta megmutatni az ő hatalmát: az ő kezében a semmiből is valaki lehet. Azért, hogy így szégyenítse meg azokat, akik valakinek gondolták magukat. S ez számunkra üzenettel bír: kinek biztatás, kinek figyelmeztetés. **Biztatás**, ha semminek látjuk magunkat, hogy Jézus kezében valamivé lehet az életünk; és **figyelmeztetés**, hogy ne legyünk önteltek, akik elfelejtik: Jézus nélkül semmit sem cselekedhetnek!

2. Jézus hívása radikális életváltásra hív

Mivel is kezdte Jézus nyilvános szolgálatát? Azzal, hogy ezt hirdette: „*Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjetelek meg, és higgyetek az evangéliumban.*” (1,15) Márk tudatosan a négy tanítvány elhívásának történetével folytatja evangéliumát! Azért, hogy olvasói megértsék azt, hogy Jézus szavainak gyakorlati következménye van! Azért, hogy megértsék, hogy a megtérés és az evangéliumba vetett hit nem egy szép elmélet, nem is filozófia, hanem radikális szakítás az ember régi életével, tudatos döntés és elköteleződés arra, hogy az ember ezentúl a Mester nyomdokaiban fog járni.

A hívás hangzik: „kövess engem!”, erre nem lehet más a válasz, mint engedelmes igen. De az engedelmes igen nem válhat valóságos követéssé annak az életében, aki meg akarja úszni az otthagytást! Amikor Pétert, Andrást, Jakabot és Jánost elhívja Jézus, akkor ők mindent ott hagyva követni kezdik őt. Ez nem azt jelenti, hogy szakítottak mindennel, ami addig jellemezte az életüket, de jelenti azt, hogy otthagyták a hálójukat, vagyis egy radikálisan más célt, más irányt vett az életük, egy egészen másfajta prioritás szerint kezdtek el élni. Ez egyszerűen azt jelentette, hogy annak rendelték alá magukat, hogy ők Jézus tanítványai lettek, és követni kezdték a Mestert.

A „követés” bibliai szava azt jelenti: „*utánozni, másolni*”. Tulajdonképpen erre hívta őket Jézus! Arra, hogy vele járva, vele együtt élve, lessék el azt, amit ő csinál, utánozzák őt, másolják le azt, ahogyan élt. Jézus pedig teljesen a küldetésének rendelte alá magát, ahogyan mondta is: „**Az én eledelem az, hogy teljesítem annak akarátát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját.**” (János 4,34) És pontosan ezt várja tőlünk is: *teljesítsük annak akarátát, aki őt is, bennünket is küld, hogy bevégezzük az ő munkáját!*

S tudjátok az a nagy kihívás ebben, hogy arra, hogy mi az akarata velünk, arra egyen-egyenként nekünk kell rájönnünk! Nem hullik az ölünkbe készen a megoldás, hanem imádságban kérnünk kell

Jézust, hogy Lelke és igéje által vezessen bennünket annak felismerésére, hogy mire rendelt bennünket a Mindenható!

3. Jézus hívása új pályára állít

Már az előbb is mondtam, hogy a tanítványok élete radikálisan más célt, más irányt vett, mert egy egészen másfajta prioritás szerint kezdtek el élni: alárendelték az életüket a Mester tervének. Elhívásuk pillanatában még nem álltak készen erre, de az elhívással indult be minden! **„Jöjjetek utánam, és emberhalászokká teszlek benneteket.”** (1,17) – ez volt a Mester terve velük! Arra hívta őket, hogy embereket mentsenek meg úgy, hogy megnyerik őket az evangéliumnak, megtérésre és hitre segítve őket!

Hosszú az út odáig, hogy betöltsék a Mesternek ezt a tervét! Sokat kell még tanulniuk addig! Sőt, még maguknak is meg kell térniük, újjá kell születniük, hogy pontosan tudják és értsék azt, mire hívta el őket Jézus ott a Galileai-tenger partján. De az elhívásuk pillanatában, akkor, amikor engedelmesen elindultak Jézus nyomában, egy egészen új pályára állt az életük! Egy olyan élet vette kezdetét, amely lassan megtanul túl mutatni önmagán arra, aki elhívta őt. Mert végső soron ez a tanítványi élet célja, értelme: Jézusra mutatni, aki a Szabadító. Nem több, de nem is kevesebb ennél!

Van egy régi áhítatos könyv, amelynek címét nagyon jól megválasztotta a szerző: *„Isten műhelyében”*. Jézus hívásának engedve bekerül az életünk Isten műhelyébe, ahol azzá faragnak bennünket, amire rendeltettünk. Éppen úgy, ahogyan Jézus minden tanítványát! Elhívásunk pillanatában még messze vagyunk a Mester ránk szabott tervétől, de az évek alatt lassan kirajzolódik az, hogy neki mi a célja velünk! S a cél nem változott: bennünket is arra hív, arra készít fel, az embereket megnyerjük az evangéliumnak, megtérésre és hitre segítve őket!

Befejezés

Hadd fejezzem be egy újkori példázattal, amely így szól: *Történt egyszer, hogy volt néhány ember, akik halászoknak neveztek magukat, és íme, sok hal nyüzsgött a környék vizeiben. Az egész vidéket patkok és tavak tarkították, mindegyikben tömérdek a hal, és a halak éhesek voltak. Azok, akik halászoknak neveztek magukat, heteken, hónapokon, éveken keresztül tanácskozássra ültek össze, és hivatásukról, a halászatról, a bőséges hal-állományról és arról beszélgettek, hogyan lehetne halászni.*

Évről évre pontosan megfogalmazták a halászat jelentőségét, hivatásként emlegették a halászatot, és bejelentették, hogy a halász elsődleges feladata mindig is a halfogás. Állandóan a halászat új, és jobb módszerei után kutattak. Ám, egy dolgot nem tettek: elfelejtettek halászni. Nagy, mügonddal megtervezett és költséges oktató-központokat építettek, amelyek eredeti és elsődleges célja az volt, hogy a halászatot megtanítsák a halfogás fortélyaira. Tanfolyamokat tartottak a halak szükségleteiről, azok természetéről, osztályozásuk módszereiről, pszichológiai reakcióiról.

Az oktatóknak doktori címük volt a halászat tudományából, ám soha nem halásztak. Kemény, szorgalmas tanulás után évről évre sokan kaptak diplomát halászatból. Egy, a halászat szükségességéről tartott tanácskozás után egy fiatal résztvevő elment halászni. Másnap arról számolt be, hogy két nagyszerű halat fogott. Kiváló fogásáért kitüntették, és felkérték, hogy lehetőség szerint vegyen részt az összes fontosabb tanácskozáson, ahol elmondhatja, hogyan akadt a horgára a két nagy hal. Abba hagyta tehát a halászatot, hogy legyen ideje beszámolni a többi halásznak, és filmet készítsen a nagy fogásról. Jelentős tapasztalata jutalmául beválasztották a halászok szövetségének elnökségébe is.

El kell ismernünk, hogy a „halászok”; között sokan valóban odaadó buzgalommal végezték a dolgukat, áldozatokat hoztak, és minden nehézséget vállaltak. Hiszen nem mesterüket követték-e, aki azt mondta: „kövessetek engem, és én emberhalászokká teszlek titeket”? Képzeljük el, hogy ezek az emberek, hogy megsértődtek, amikor egyszer valaki kijelentette, hogy akik nem fognak halat, nem is igazi halászok, akárhogy erőlködnek is. Megállapítása mégis helyesnek tűnt, hiszen halász-e az az ember, aki évről évre nem fog halat? Követheti-e valaki a Mesterét, ha sohasem halászik? Ámen.

